

és mindegyikünk mondhatja Istennek, hogy egy nagy fenét, én nem leszek balek.

FARKAS ISTVÁN

LEVÉL BULÁNYI GYÖRGYNEK

KEDVES GYURKA BÁTYÁM!

Értelek én, értelek, hogy ne értenélek, hiszen hallgatva szavaidat már mióta ülök melletted. A Merre ne menjek című írásod számomra Jézusról, Pálról és Rólad szól. Három facér férfiúról, akik közül az egyik még szerzetes is, olyan, akinek fogadalma van. Mit kezdjen velük egy magamfajta egyszerű házasember, a maga ledolgozott negyven munkás évével, családjával. Egyet tehet. Felnéz rájuk. Fel, valahová a ködbe vesző magasba, ahol a csillagok fénylenek. És már megy is tovább. Igazad van. Ez a Jézus, aki 'egyszerű' néptanító volt, kétezere éve hat. Még ez a Pál is. És akkor még nem tudhatjuk, Te meddig fogsz hatni! Mégis, van különbség számomra hármatok között. Talán azt feltételezhetem, hogy mindhárman tanultatok valahol, valamilyen iskolában, mert itt a földön nem Pallas Athénék pattannak ki Zeusz fejéből. Azt is feltételezem, mert Te is így tanítottad, hogy mindhárman rájöttetek valamire. Arra, hogy amit tanítottak nektek abból alig igaz valami. Jézusról nem tudjuk hol tanult (talán az esszénusoknál, mások szerint Egyiptomban és Indiában) és hogy jött rá a turpisságra, csak annyit, hogy végül, majd onnan kezdve folyamatosan hallotta: 'ez az én szeretett fiam, őt hallgassátok', vagyis a külső tanítások mellett volt egy belső tapasztalata, amitől megnyíltak a szemei és látni kezdett ('mást, szebbet'). Pálról talán tudjuk, hogy Gamalielnél tanult, meg Arábiában, tehát vallási iskolákban – nyilván más nem is volt. Rájönni pedig a damaszkuszi úton jött rá egy belső tapasztalat során a turpisságra, amikor azt hallotta: 'Saul miért üldözel engem?', majd rábízta magát élete végéig ennek a hangnak a szavára. Szerencsére a Te történetedet sokkal jobban ismerjük. Egyszerűen elolvastad az Evangéliumokat és az írásokat, és logikusan

gondolkozva és elemezve rájöttél a turpisságra: az írások magja egy, a mózesinél magasabb erkölcsi tanítás és hogy az erre épülő további tanítások és gyakorlat már szinte azonnal eltérült és szinte az ellenkezőjére váltott néhány száz év alatt. És hogyan lett volna Neked is belső tapasztalatod – még akkor is, ha ezt Te a józan eszednek nevezed? Csak ritkán és keveset beszélsz róla. Igazad van – talán. Ezekről a dolgokról nem lehet beszélni, beszélgetni – főleg nem a nagynyilvánosság előtt -, csak énekelni, táncolni vagy hallgatni, mert milyen szavakat is használjon az, aki meglátja egy pillanatra, hogy minden hazugság és mégis minden valóságosnak látszik. Ezt csak tapasztalni lehet, ha a feltételek létrejöttek. És aztán Jézus módjára példabeszédekben mondani róla valamit a kiválasztott néhány fizikailag egészséges, természetben élő halászembernek – hátha -, vagy mint Pál, nyíltan küzdeni mindenkivel és mindenki ellen, aki nem úgy lát, mint ő, és mondani-mondani mindent, ami fáj és azoknak, akik hallgatnak rá és az általa tapasztaltakra, mint ahogy Te is teszed. Mit lehet tenni? Ilyenek a turpisságra rájövők. Talán az a szerencse, hogy nem hárman, vagy ha R.Erasmus-t és Hamvast is hozzá vesszük, nem öten vagytok. Munkátoknak van egy olyan gyümölcse, ami nem látványos, mondhatnám úgy is: nem írásbeli. Saját életem tapasztalata alapján is látom, hogy számos – tucatnyinál is több – volt/van az olyan emberek száma, akik látnak. Látják a valóságot (a külső és önmaguk valóságát is), vagy mondhatom életnek is (ma már talán tudományos értelemben is), és ehhez a látáshoz – nem tanítókhöz - igazítják a saját életüket. És ahogy egy születő csillagnál, ha beindul a magfúzió, köré gyűlnek az emberek, és ők ontják rájuk a fentről kapott napfényt és esőt, az általuk átélt szépet, igazat, jót és Örökkévalót – és talán itt a lényeg: tanítják őket látni. Hogy nem hat ki a fényük a szomszédos galaxisokra? Hát ilyen kicsik, ilyen kicsi jut nekik a fényből itt, ezen az alig látszó bolygón és egy alig számító időpillanat (néhány tíz év) alatt. Csak néhány emberre, néhány száz vagy ezer emberre jut belőle – és jó, ha egy-kettő belőlük megtanul látni. És hát a hatás is kétséges, ugye. Eltorzul, eltérül, ellenkezője lesz belőle, de csak a szavakból, a szavak értelmezéséből és nem abból a jelentésből, amit nagyon sok minden közvetíthet az ember számára, ha lát. A folyamat megy tovább. A fény, amit mi szeretetnek nevezünk nem áll meg. Évmilliárd évek óta árad és mindig lesznek olyanok, akik nem elégszenek meg az írásokkal, hanem ezt a fényt, értelmet, életet közvetlenül akarják tapasztalni. És ha egy hosszú küzdelem végén egynek sikerül látni egy pillanatra, akkor látni fogja máskor is és mások is látni fogják először talán csak rajta keresztül, mert hiába van eldugulva a szerencsétlen emberi készülék a sok évezredes hagyománnyal, néha áttörhet rajta ez a fajta fény. Jézust úgy ismertem meg általad, mint aki nem aggódott a folytatás miatt, mert látott. Látta, hogy a forrás benne, saját magában van, nem a farizeusi okoskodásban és a könyvekben. Átadta, amit kapott és

már ment is. Odatette az életét és volt, aki elvegye. Nem tulajdonított önmagának jelentőséget. Pál aggódott a folytatás miatt, a tévtanítók miatt, a közösség továbbélése miatt, az egyház miatt, az ő evangéliuma miatt. Ő még nem láthatta kétezer év távlatából, hogy kinek és milyen örömhírét cserélte le a sajátjával. Ez viszont az ő látása, tapasztalata volt. Csaknem minden ismerősöm, aki látja a sok hazugságot, aggódik a folytatás miatt. Csak nagyon kevés van, aki bízik a fényben, a fény továbbélésében itt, most, ezek között a körülmények között is. Abban a fényben, ami őt is megvilágítja és aminek kis, mécesnyi visszfénye az, ami rajta keresztül – ha ő maga nincs ott - látható belőle. Igen, ezt a kis fényt védeni kell. Jön egy szellő - egy érzélem, egy gondolat kívülről - és elfújja. Jön egy másik tanító és már el is mentek mellőle az emberek, akik a mesterben hisznek nem a fényben. De az a néhány, aki nem látja a saját fényét, hanem csak azt, amit kap, az nem aggódik. Az beszél – példázatokban, énekelve, táncolva, mert hogyan másképp - a fényről, ami eljőhet mindenkire, mert itt van; eljőhet, ha a hú sáfár - mint józan ész - ellátva szolgatársait, türelmesen várja az ajtóban urát, s aki ha megjön – mert megjön, megjöhet - felövezi magát és maga szolgál a sáfárnak és rajta keresztül a többinek is.

Erről a sikeredről, erről a mindent átható, éltető, mozgó és fenntartó fényről beszélj nekünk még, és segítsd meggyulladni bennünk is, amíg lehet! Legalább nekünk, tanítványaidnak.

Öllelek, Pista

2009. január 28.

KIRÁLY IGNÁCZ

KÖZÖSSÉGGKÉPEM

Visszatekintve a kontraszt társadalomra vonatkozó elképzelésünkre, megállapítható, hogy inkább távoli reménység volt, mint valóságos alapokra, itt és most beteljesíthető terv. A Jézustól tanult elveket olyannak láttuk, melyekkel egy teljes emberi élet ezen a földön kialakítható. Mivel kicsiben és egy-egy részletében megcsináltuk, ezért nem volt számunkra utópia, reménytelen álm. Elpidia volt, reménység. Akkor is az volt, ha egyre inkább be kellett látnunk, hogy ami egymás között, zárt rendszerben működik, az nem tud elterjedni szélesebb körben, emberiség szinten és nem tud működni a magunkéhoz hasonló tudatformálás,

metanoia nélkül. Gyurka bácsi negyedszázados kommuna hangsúlyozása a kontraszttársadalom jézusi reményében élt. Nem lett belőle érdemi, összbokros megvalósulás, sem szerzetesi jellegű, sem hutteri formájú. Nem akartunk intézményesülni sem, legalább oly mértékben nem, ahogyan ezt a bejegyzett mozgalmak teszik. Jó volt nekünk a jézusi amatőr szintű kisközösségi életünk. Ha bárminemű intézményesülés mellett döntöttünk volna, akkor ma számon kérhetnénk magunktól a jelen életünk összes amatőrségét és profizmus hiányát. Mind e mellet természetesnek tartjuk más mozgalmak működési tapasztalatainak jézusi tájékozódású megfontolását.

A Bokor élete az egyének, családok és kisközösségek élete. Kettős ez az élet: magánéleti és bokros mozgalmi élet. Mindkettő elvi meghatározójaként a jézusi tájékozódást tartjuk. A kettő átfedésekkel működik, de nincs teljes fedésben egymással a magán és a bokros életünk / megélhetési forrásaink, gyermekeink Bokorhoz való viszonya, öregeink ellátása stb./. A bokros mozgalmi életünk sokkal szerényebben van jelen életünkben, mint a személyes kapcsolatokra épülő testvérbarátságaink. A Bokor zászló nem leng minden jézusi tettünk felett. Az ÜGY, az Isten Országának építésének ügye koncentrikus körökben van jelen életünkben. A személyesség csökkenésével, az áldozat hozatali készségünk és lehetőségünk a külsőbb körökben csökken. Ez természetes, hiszen az idő-energia-pénz gazdálkodás behatárolt mindannyiunk számára. A jól működő kisközösség személyessége a Bokor igazi alapja. Ezt Jézustól tanult formai örökségünknek is szoktuk mondani. Elég-e ez céljaink valószínűsítésére, vagy profizmus felé, strukturális ismérvek bevezetése felé kell-e tovább lépnünk? Ez folyamatosan felvetett kérdés az utóbbi években, de a válasz a gyakorlatunkban elutasítónak mondható. Elég nekünk a „kicsi a szép” rendszerünk. Akinek nem elég, az kérdez, érvel, provokál. Ha sikerül tábor gyűjteni egy elképzeléshez, akkor sok bizonytalankodó elmozdulása várható. Körünkben természetes minden új felvetés, ha az a jézusi fejlődésünk szolgálatát hivatott szolgálni.

A Bokorhoz tartozás kinek-kinek a vallomása alapján felmérhető. Tény, hogy a személyességig el nem jutó bokrosság nem jelent érdemi együvé tartozást. Az internetes, facebook-os kapcsolat legfeljebb lehetőség a testvérbarátságok kialakulásához, de még nem az. Mondhatom magam ide tartozónak és más is mondhatja magát annak, de ha nincs személyes kapcsolatunk, akkor ez inkább csak irányulás. Mások ide tartozni akarása is erre a személyességre épülhet. Ha barátommá lesz valaki, az szorosabb köteléket jelent a Bokorhoz, annak többi tagjához, a többi barátomhoz, mint ha az Ügy szép elvei és tagjainknak hír értékű tettei iránt érez rokonszenvet. Ha valaki fel akarja mérni ide tartozásának mélységét, erre kiválóan alkalmas a szociológiai ismérvek szempont rendszere: cél /külső és belső/, törvény, funkció, szerepkör, szankció,